

Wanda Tetzlaff

Ląd, pow. Słupca. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 6, 29-30

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

szczytowej ok. 9 m, w partii końcowej ok. 1,0 m, wysokość w najwyższym punkcie ok. 2,0 m. Grobowiec ma doskonale zachowaną obstawę kamienną. W partii szczytowej wielkość głazów dochodzi do 1,5 x 1,0 x 1,0 m. W miarę posuwania się ku części węższej kamienie obstawy zmniejszają się, chociaż jeszcze przy końcu kurhanu średnica ich waha się od ok. 0,50 do 0,80 m. Nasyp grobowca tworzy ziemia oraz liczne bruki z mniejszych lub większych kamieni. Wśród kamieni nasypu odkryto kilka narzędzi krzemiennych oraz ułamek naczynia kultury pucharów lejkowatych pozwalający datować obiekt na wcześniejsze stadia rozwojowe tej kultury. Ponadto znaleziono kilka luźnych fragmentów naczynia z XII wieku.

Okolo 10 m na północ od nasypu kurhanu przebiega ukośnie do niego wał zbudowany z kamieni i ziemi. Wysokość jego wynosi od 0,50 - 2,0 m. Wał ten przecięto wykopem próbnym. Nasyp o miąższości ok. 1,0 zbudowany był dołem z dużych kamieni / o średnicy ok. 0,40 - 0,60 m / w miarę posuwania się ku górze wielkość ich malała. Funkcji oraz jego stosunku do kurhanu narazie nie rozwiązano.

W roku 1973 przewiduje się ukończenie badań / rozkopanie samego grobu / oraz wstępną rekonstrukcję obiektu, który ma być zachowany jako rezerwat archeologiczny.

LĄD, pow. Sępca
Stanowisko 4

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Wanda Tetzlaff,
Finansowało Muzeum Archeologiczne w
Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Krótkotrwałe
obozowisko z młodszej epoki kamienia.

Stanowisko 4 w Łądzie znajduje się na terenie niewysokiego wydmowego wzniesienia, zwanego przez miejscową ludność Socznią, położonego w pradolinie Warty, w odległości około 750 m na południe od obecnego jej koryta i około 500 m na zachód od szosy prowadzącej z Łądu do Zagórowa. Całe wzniesienie jest w chwili obecnej zalesione.

Wykop o wymiarach 3 x 8 m założono na terenie duktu, biegnącego na północny wschód od drogi prowadzącej przez las. Uzyskany w trakcie badań materiał krzemienny datować można ogólnie na młodszą epokę kamienia. Spośród drobnych ułamków ceramiki neolitycznej wyróżniono fragmenty naczyń kultury pucharów lejkowatych i kultury ceramiki sznurowej. Uzyskano także drobne ułamki ceramiki kultury łużyckiej.

Omawiane stanowisko, Socznia, znajduje się na terenie doliny zalewowej Warty; w tych warunkach nie mogło zatem rozwinąć się trwałe osadnictwo - teren ten mógł być bowiem zasiedlony jedynie w okresie, gdy stan wód na Warcie był niski. Znajdujące się na Soczni ślady pobytu człowieka neolitycznego świadczą, iż na wyniesieniu tym znajdowały się jedynie krótkotrwałe obozowiska niewielkich grup ludzkich kultury pucharów lejkowatych i kultury ceramiki sznurowej. Drobnie ułamki ceramiki kultury łutyckiej stanowią zapewne pozostałość zniszczonego już zupełnie cmentarzyska, znanego z wcześniejszych badań powierzchniowych.

Na stanowisku nie przewiduje się dalszych badań.

LUBIESZEWO, pow. Nowy Dwór Gdański

Stanowisko 2

patrz okres lateński

ŁAŃCUT

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie

Badania prowadziła mgr Ewa Szarek-Waszkowska,

Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Pierw-

szy sezon badań. Osadnictwo kultury lendzielskiej.

Stanowisko położone jest w północnej części miasta na lessowym wzgórzu opadającym stromo w głęboki jar przy ul. Kraszewskiego. Materiały uzyskane podczas badań są charakterystyczne dla kultury lendzielskiej.

Na głębokości 35 cm odkryto dużą owalną jamę wypełnioną szarą zbitą ziemią z zawartością dużej ilości ułamków naczyń, narzędzi, odłupków krzemienych, polepy i węgielków drzewnych. W jamę wkopany był grób szkieletowy. Słabo zachowany szkielet ułożony był na wznak głową w kierunku południowym w wąskiej prostokątnej jamie wypełnionej pulchną szarą ziemią z zawartością kilku mało charakterystycznych ułamków naczyń. Prawdopodobnie był to grób późniejszy wkopany w jamę neolityczną.

Badania nie będą kontynuowane ponieważ teren przyległy został zniwelowany i gęsto zabudowany.

ŁUPAWA, pow. Słupsk

Stanowisko 15

Katedra Archeologiczna Uniwersy-
tetu Adama Mickiewicza w Pozna-
niu, Konserwator Zabytków Arche-
ologicznych w Koszalinie

Badania prowadził mgr Aleksander Kośko
przy współudziale mgr Dobrochny Jankow-
skiej. Finansował WKZ w Koszalinie, Drugi